

Andrej Težak Tešky

Tekač, komik, menedžer in dobitnik žarometa za družbeno odgovorni medijski projekt #StandUpMaratonec

Stalnice v njegovem življenju so tek na dolge proge, premagovanje ovir in animiranje ljudi z vsebinami, ki delajo življenje prijetno. Kot menedžer je skrbel za mnoge mlade glasbenike, še večji pečat je pustil v stand-upu, vzgojil kup ustvarjalnih ljudi, zadnja leta pa postal strasten tekač. Lani je v desetih dneh pretekel 600 km, nasmejal trideset mest, promoviral zdravo življenje, ob tem pa zbral lepo vsoto donacij za Botrstvo. In ker mu ni bilo dovolj, bo letos #StandUpMaratonec v 33 dneh splezal na 33 vrhov, ponesel smeh še v slovenske gore ter v nekaj novih pomoči potrebnih družin.

Po nominaciji za Ime leta ste osvojili še žaromet za družbeno odgovoren projekt leta 2017. Kaj bi po izvedbi naredili drugače?

Počakal bi še pet let, da bi natreniral tek toliko, da bi bil zares pripravljen. (smeh) Ne bi veliko spreminjal, potrudil bi se le še bolje obvestiti ljudi, da bi zbrali še več denarja. Čeprav sem bil prijetno presenečen nad številko in ta je dobra motivacija za delo naprej. Tek se je začel kot šala. Trener Boštjan Gams, oče teka po stopnicah na Kristalno palačo, mi je po festivalu Panč rekel, da bom moral trenirati, če se mislim še dolgo ukvarjati s tem. Začel sem hoditi v telovadnico po dvakrat na teden, potem smo šli nekajkrat teč v Mostec in druge lokacije v Ljubljani ... Ker nisem človek, ki lahko nekaj dela le, da dela, smo si izmislili ta projekt, potem pa ni bilo več časa kaj dosti razmišljati, saj so bili treningi vse pogostejši, težji in daljši. Zdaj pa tečem po štiri ure na dan.

Najpogostejši komentar na vaše športanje je: »Tešky ni gladek.« Kako je s tem? Tudi na jeste mesa, ne pijete alkohola in se ne drogirate, kar ni nujno normalno.

Sploh pa ne v rock 'n' rollu, kjer sem začel menedžersko pot. Ob snemanju najavnega videa mi je Dejan Zavec rekel, da sem nor. Ko ti to reče človek, ki je prejel milijon udarcev v glavo, ker je to hotel, je najbrž nekaj na tem. Mogoče pa me ravno ta norost vodi skozi življenje, da delam stvari, za katere drugi ne verjamejo, da so mogoče. In vse delam na polno, do konca. Nisem polovičar. Grem dokler ne padem dol. Stand-up smo tudi zgradili iz ničle, verjeli vanj in danes je to uspešna zgodba.

Od kod ta nenadna ljubezen Slovencev do tekanja? Je pa to eden bolj zdravih in nasploh pozitivnih trendov, ki smo jih uvozili iz tujine?

Razmah tekaštva je res opazen, a jaz in verjamem, da tudi večina, ne tečem, ker je moderno. Me pa veseli, da toliko ljudi teče. Potem ko sedimo v pisarnah po osem ur in več, je super, da si vzamemo čas za sprehod, tek, hojo v hrib, obisk telovadnice ... Ni važno kaj, le da se gibamo in naredimo nekaj zase. To je zelo pomembno in podpiram vsakega, ki gre ven, pa tudi če hodi ali teče le en ali dva kilometra. Ni treba, da smo vsi ultramaratonci.

Od kje izvira ta naš športni ekstremizem? Ker Slovenci ne tečemo, kolesarimo in plavamo maratonov, ampak mora biti vse ultra.

Jaz sem tudi verjel, da smo mi to ljudstvo, ki to počne. Ko pa sem spoznal skoraj vse naše ultra-tekače, veliko triatloncev in plavalcev, a tudi veliko tujcev, se mi zdi, da smo v deležu populacije primerljivi. Smo pa v vseh teh športih dobri, enako kot smo v smučanju in košarki. Torej je bolj vprašanje: kako da smo Slovenci v vsem, česar se lotimo, dobri? Kot kaže smo navajeni iti do konca. Malo me moti, da govorimo, da

smo ljudstvo ekstremnih športnikov. Nismo. Imamo nekaj vrhunskih ekstremnih športnikov: Dušana Mravljeta, rekorderja v teku čez Ameriko, Toni Vencelj je eden najboljših puščavskih tekačev na svetu ... Na svetovni ultra trail lestvici sicer nimamo nikogar med prvih deset, sem pa vseeno obdan z izjemnimi norci.

Pri #StandUpMaratoncu niti ni toliko v ospredju premagovanje samega sebe, kot povezovanje ljudi, ustvarjanje skupnosti. Koliko je to posledica taborništva?

Zelo. Taborniki so meni in vsem, ki jih poznam, dali neko družbeno odgovornost, željo, da delaš z drugimi ljudmi, še bolje pa je, če pa to počneš v naravi in za kakovostno življenje. V letošnjem projektu Gremo v hribe bo še več poudarka na tem, da nas gre več in manj na hitrosti, bolj bo v ospredju druženje in zabava.

Letos gre torej #StandUpMaratonec na Zlatorogovo pot: v 33 dneh boste osvojili 33 vrhov. 600 kilometrov in 30 nasmejanih mest v 10 dneh ni bilo dovolj ali je le manjkalo višinskih metrov?

Zdaj bi lahko rekel, da jih ni bilo dovolj – takrat jih je bilo še preveč. (smeh) Vse bolj se navdušujem nad hribi in teku po stezicah izven mest. Ko sem odkril projekt Gremo v hribe, ki obstaja že desetletje, sem začutil, da se povezujemo v idejah ekologije, rekreacije, aktivnega življenja, druženja ... z mislijo, da se hodimo v naravo napajat. Hkrati se mi vedno, ko pridem v kočo, zdi, da tam nekaj manjka. Saj ljudje so tam in se zabavajo, dosegli so kar so hoteli, a kaj bi se zgodilo, če bi nekdo stopil na mizo in povedal par šal. Bi bilo to dobro? Bomo videli. Hribolazci so posebni ljudje - vsaj za tiste, ki to niso. To je drugačna miselnost in rad bi se na tak način srečal s temi ljudmi.

Žaromet se torej premika od vas na skupnost: krepi se rekreativna plat projekta.

Ja, poudarek je na aktivaciji množice. Izdelali smo knjižico vseh 33 lokacij, za dobro nagrado pa moraš v dveh mesecih nabrati vsaj 15 žigov. Zbiranje se začne pred in zaključí po projektu #StandUpMaratonec, ki bo trajal od 15. maja do 16. junija, bom pa najbolj vesel, če bomo vsaj nekaj vrhov osvojili skupaj. Če smo lani kdaj hiteli, da smo lovili nastope, letos hitrost ni pomembna. Radi bi, da nas gre čim več. Če je komu normalna hoja prehitra, lahko štarta prej, tekači pa za nami, da se le ob uri dobimo na koči in se skupaj nasmejemo. Gremo v hribe je družinski projekt, lahko pripeljete tudi otroke in psa, stand-up pa bo malo drugačen kot v 10ki ali na Panču, tematsko bolj hribovski in tokrat tudi bolj za otroška ušesa.

Miganje radi zanemarjamo z izgovorom, da nimamo časa. Čemu ste se kot človek, ki ni gledal v zrak, odrekli na račun teka?

Ko sem začel, sem tudi jaz težko posvetil gibanju dve uri na teden in potem uro na dan. Posledica je, da sem prekinil z 'zabušavanjem' med delom, ki ga nisem opazil. Dogaja se, da deset ur na dan bulimo v računalnik, učinkoviti pa smo dve do tri ure. Zdaj v manj časa naredim več. Gibanje mi pomagalo tudi tako, da prečistim možgane ter delam to zbrano in učinkovito. In mi ne zmanjka časa.

Koliko pa vam je ob tem tekanju ostalo časa za komedijo? Še vedno vodite kluba smeha v Ljubljani in Zagrebu, ustvarjate Panč in tudi tržite druge komike.

Kot sem že rekel, mi organizacijske stvari poberejo zdaj manj časa, učinek pa je enak ali celo večji. Pri pisanju šal pa nikoli nisem bil priden in nikoli nisem trdil, da sem stand-up komik. To je celodnevna služba in nisem človek, ki bi se s komedijo ukvarjal cel dan kot se komiki. Ustvarim pa zdaj veliko gradiva tudi med tekom, saj imam čas

razmišljati. Včasih se možgani tudi izklopijo, ko pa tečem z drugimi se veliko šalimo in moram doma le zapisati ideje in jih razviti.

S kom se več pogovarjate: s Smiljanom Morijem, da iz vas naredi motivatorja, ali s Pižamo o tem, kako se napiše knjiga?

S Smiljanom se najbrž ne bom nikoli zares pogovarjal, čeprav sem razmišljal, da bi šel v te vode in tudi že dvakrat predstavil svojo zgodbo tekačem. S Pižamo in še bolj Žigo X Gombačem, ki je pisatelj in tekač, pa veliko debatiram o pisanju. Nekaj stvari sem že napisal, nimam pa discipline, da bi se vsedel in po deset ur pisal o tem kdo sem jaz, saj se za kaj takega še ne zdim sam sebi dovolj pomemben.

Kaj ste se med tekom naučili o življenju, vesolju in ljubezni? Časa je za razmišljanje je veliko, nekateri se vmes pogovarjajo z bogom, z vesoljci ...

... meni pa se prikazujejo lisjaki. (smeh) Ne vem, če sem se kaj naučil o tem. Sem se pa zelo umiril. Ne razjezijo me več razne stvari in nič me ne more čustveno boleti tako kot včasih, zdaj ko vem kaj je prava fizična bolečina. Sem drugačen, bolj trezno se pogovarjam. Ne vem ali je to zaradi štiridesetice ali teka, a zagotovo sem se spremenil.

Pojasnite tega lisjaka.

Na stokilometerskem teku v Dalmaciji sva se na 70 kilometru prehitevala z nekim domačinom iz Sinja in ko sem ga pustil za sabo, se je spet pojavil pred mano. Pospešil sem, da ga ujamem in mu povem, da ni pošteno delati bližnjic. Nikakor ga nisem mogel ujeti, dokler se ni obrnil in pogledal me je obraz lisjaka iz risanke. Če ne bi vedel, da se to dogaja, bi se usedel in počakal, da pridejo pome, ker se mi je zmešalo. A so mi kolegi povedali, da se možgani lahko odzovejo na napor s halucinacijo, vztrajal sem in lisjak je izginil.

Pravite, da počnete stvari le s ciljem. Kaj je torej vaš končni cilj?

Rad bi ustanovil lastno fundacijo, ki bo povezala čim več športnikov in kulturnikov, in s katero bomo lahko pomagali čim več otrokom in družinam na robu preživetja, mogoče pa tudi invalidom, bolnim, starejšim. Rad bi se osamosvojil, rad imam nadzor nad vsem, kar počnem. Lani smo se povezali z Botrstvom, s katerim spet sodelujemo, saj je to dober projekt, a v prihodnje bi rad to delal na svoj način. Po športni plati pa je cilj vsak dan večji. Ko sem pretekel sto kilometrov, sem šel na sto milj, pa sem vmes pretekel že 130 km na Kanarskih otokih. Hočem iti na Spartatlon, 245 ravninskih kilometrov. Včeraj sem izvedel, da je v Italiji tek, kjer se v enem kosu, brez etap, teče 501 km. Hočem iti na Tor de Geants - 200 milj po italijanskih hribih pa sto milj dolg UTMB pod Mont Blanc, mika me saharski Des Sables, mogoče bom, kot Mravlje, enkrat pretekel Ameriko ... Ni meja. Če bi bilo to mogoče, bi pretekel ekvator.